

ΜΕΡΕΣ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Μηνιαίο ενημερωτικό φυλλάδιο

Οκτώβριος 2005

Πίσω-μπροστά γ' Ασηματρίου
στο ύψος του γυμνασίου

Δημοτικό

Οκτώβριος είναι ο δέκατος μήνας του Γρηγοριανού ημερολογίου με διάρκεια 31 ημερών. Η ονομασία του προέρχεται από τη λατινική λέξη octo (=οκτώ), επειδή στο αρχαίο δεκάμηνο ρωμαϊκό ημερολόγιο ήταν ο άγδοος στη σειρά των μηνών. Στη συνέχεια έγινε ο δέκατος μήνας του έτους, διατήρησε όμως την αρχική του ονομασία.

ΧΡΟΝΙΚΟ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Την **Τρίτη 4 Οκτωβρίου**, πραγματοποιήθηκε η πρώτη από τις φετινές εκδρομές-περιπάτους.

Την **Τετάρτη 12 Οκτωβρίου**, πραγματοποιήθηκε συνάντηση με τους γονείς της β' και γ' τάξεως. Ο Γυμνασιάρχης, μετά από μια σύντομη εισήγηση, σχετικά με τον προγραμματισμό της νέας σχολικής χρονιάς, έδωσε το λόγο στη φιλόλογο κ. Ελευθερία Ιατράκη, η οποία ανέπτυξε το θέμα «Εφηβεία και σχολική ζωή». Οι παρευρισκόμενοι γονείς, με ιδιαίτερο ενδιαφέρον, συμμετείχαν στη συζήτηση, εκφράζοντας τους προβληματισμούς και τις σκέψεις τους. Αξίζει να σημειωθεί ότι η προσέλευση των γονέων δεν ήταν η αναμενόμενη, και, για το λόγο, αυτό δεν κατέστη δυνατή η ανάδειξη

Την **Παρασκευή 7 Οκτωβρίου**, ξεκίνησαν τη λειτουργία τους οι κύκλοι ενδιαφερόντων. Στους κύκλους προστέθηκε λίγο αργότερα ακόμη ένας: αυτός της φωτογραφίας, με υπεύθυνο τον κ. Πολυχρόνη Νικηφοράκη.

Την **Πέμπτη 13 Οκτωβρίου**, επισκέφθηκε το σχολείο μας η ηθοποιός κ. Όλια Λαζαρίδου, όπου, για μία και πλέον ώρα, συναντήθηκε με τους μαθητές, στην αίθουσα πολλαπλών χρήσεων.

Η συνάντηση ξεκίνησε με την ανάγνωση ενός αποσπάσματος από το έργο του Δ. Σολωμού «Υμνος εις την Ελευθερίαν». Η κ. Λαζαρίδου μίλησε στα παιδιά για τη θεατρική διάσταση την οποία μπορεί να λάβει ένα κείμενο, καθώς και τις εικόνες που μπορούν να αντλήσουν οι μαθητές μέσα απ' αυτό.

Στη συνέχεια, κάλεσε κοντά της μια ομάδα δέκα μαθητών και παρουσίασε μια θεατρική άσκηση, που σκοπό της είχε να αποδείξει το πώς μπορούν τα άτομα να λειτουργούν ως ομάδα. Ακολούθησε δεύτερη άσκηση, που στόχο, αυτή τη φορά, είχε να δείξει το κατά πόσο μπορεί κάποιος να έχει συνείδηση των κινήσεων του σώματός του. Έπειτα η ηθοποιός ανέγνωσε το ποίημα του Οδ. Ελύτη «Το παιδί με το γρατζουνισμένο γόνατο» και ζήτησε από τους μαθητές να κλείσουν τα μάτια, να ταξιδέψουν στη μαγεία των στίχων και, μέσα απ' αυτούς, να ανασύρουν εικόνες από τη δική τους ζωή.

Η συνάντηση ολοκληρώθηκε με τις προσωπικές απόψεις που εξέφρασαν οι μαθητές και με τον αποχαιρετισμό της κ. Λαζαρίδου, μέσα σε ένα ιδιαίτερα θερμό κλίμα.

Την **Κυριακή 16 Οκτωβρίου**, ημέρα Κυριακή, πραγματοποιήθηκε η πρώτη φυσιολατρική εκδρομή του έτους.

Το πρωί της Κυριακής, λοιπόν, στις 8.15', έπρεπε όλα τα παιδιά να έχουμε συγκεντρωθεί στο Αρχαιολογικό Μουσείο. Το κάθε παιδί κρατούσε μαζί του μια τσάντα με τρόφιμα και τα ρούχα που έπρεπε, για να μην κρυώνει. Προορισμός ήταν το οροπέδιο «Κορίτσι» και, στη συνέχεια, το «Βρωμονερό». Οι συνοδοί καθηγητές μας ήταν η κ. Ειρήνη Παπαθανασίου, η κ. Σοφία Ατσαλάκη, ο κ.

Δημήτρης Κληρονόμος και ο κ. Νίκος Κοπιδάκης. Επίσης, μαζί μας είχε έρθει και ο κ. Ξενοφώντας Σπινθάκης με το συνεργάτη του κ. Βαγγέλη, που μας βοήθησαν και οι δυο στην ανάβασή μας στο βουνό.

Ξεκινήσαμε, λοιπόν, από το Μουσείο για τα Ανώγεια, απ' όπου θα ξεκινούσε η πεζοπορία. Μέσα στο λεωφορείο η διαδρομή ήταν πολύ διασκεδαστική. Είχαμε γίνει όλοι μια παρέα και τραγουδούσαμε, λέγαμε ανέκδοτα, γελούσαμε, περνούσαμε θαυμάσια.

Όταν φτάσαμε και κατεβήκαμε από το λεωφορείο, δεν φαντάζεστε το τσουχτερό κρύο που έκανε. Ο κ. Φώντας μάς είπε να φορέσουμε ό,τι ρούχα κρατούσαμε μαζί μας. Ξεκινήσαμε την πεζοπορία. Μετά από 30' λεπτά, κάναμε την πρώτη μας στάση στο εκκλησάκι του Αγίου Αριστεΐδη. Ένα υπέροχο ξωκλήσι πάνω σ' ένα ύψωμα.

Στη συνέχεια, προχωρήσαμε για περίπου μίση ώρα, μέχρι το οροπέδιο «Κορίτσι». Ακολουθήσαμε ένα μονοπάτι για να καταλήξουμε στο «Βρωμονερό», όπου κάναμε και τη μεγαλύτερη στάση. Εκεί φάγαμε και παίξαμε.

Ο κ. Φώντας είχε οργανώσει κάποια παιχνίδια, για να περάσει ευχάριστα η ώρα. Στο «Βρωμονερό» υπήρχε, επίσης, ένα ξωκλήσι, του Αγίου Γεωργίου. Εκεί καθίσαμε περίπου μια ώρα και μετά προχωρήσαμε για τον Κρουσώνα. Η διαδρομή αυτή ήταν η μεγαλύτερη. Στην αρχή είχε μονοπάτι και μετά χωματόδρομο. Κάποιοι κουράστηκαν και ο δρόμος τούς φαινόταν απειλείως. Μετά από μια ώρα πεζοπορία, φτάσαμε στον Κρουσώνα, όπου και μας περίμενε το Λεωφορείο, για να γυρίσουμε πάλι στο Αρχαιολογικό Μουσείο.

Η εκδρομή αυτή ήταν φανταστική, μου άρεσε πάρα πολύ και ευχαρίστως θα πάω και στην επόμενη. Ήταν μια μοναδική εμπειρία, που μπορεί να μην ξαναζήσω με τους συμμαθητές μου και τους φίλους μου. Ελπίζω και οι υπόλοιποι να πέρασαν καλά όσο και εγώ και να συμμετέχουν και στις επόμενες εκδρομές.

Αντωνία Χνάφη, β2 .

... Στην αρχή έκανε πολύ κρύο. Πιστεύαμε πως δεν θα τα καταφέρουμε και λέγαμε πως την επόμενη μέρα δεν θα ερχόμασταν στο σχολείο. Βάλαμε ότι είχαμε και δεν είχαμε και αρχίσαμε. ... Μας έβαλαν σε μια σειρά και περνούσαμε μέσα από δρομάκια μαγευτικά. Εισπνέαμε καθαρό αέρα, όχι τόσο συνηθισμένο στην καθημερινή μας ζωή. ... Όταν γυρίζαμε, όλα τα πρόσωπα ή ήταν χαρούμενα, επειδή περάσαμε ωραία, ή μουτρωμένα, επειδή είχαν ξεπαγιάσει. Πάντως εγώ θα ήθελα να ξαναπεράσω μια τέτοια εμπειρία...

Εβελίνα Μαρκαντωνάκη

Δεν το περίμενα ότι θα περπατούσαμε τόσες ώρες σ' αυτή την εκδρομή. Πίστευα ότι ο δρόμος κάθε στιγμή μεγάλωνε όλο και πιο πολύ. Αλλά, άσχετα απ' αυτό, ήταν η πιο ωραία εκδρομή που έχουμε πάει με το σχολείο. Την επόμενη φορά σίγουρα θα ξαναπάω.

Μαρία Ιατράκη

Την προηγούμενη μέρα της εκδρομής ξενύχτησα, για να έχω τελειώσει όλα μου τα μαθήματα και τα εξωσχολικά. Το μόνο που θυμάμαι, όταν φτάσαμε στα Ανώγεια, ήταν η γκρίνια μου για το τσουχτερό κρύο. Κτυπούσαν τα δόντια μας και δεν είχα ούτε μπουφάν. Ήταν ωραία και πρωτόγνωρη εμπειρία. Εντυπωσιάστηκα με τις αντοχές μου, τόση ώρα πεζοπορία. Πάντως τα πόδια μου ακόμα πονάνε, επειδή τα παπούτσια δεν ήταν βολικά.

Αθηνά Κληρονόμου

Ήταν μια αληθινή εμπειρία. Πέρασαμε πολύ ωραία. Κουρασθήκαμε πολύ, ήμασταν πιασμένοι για δυο μέρες, παρ' όλα αυτά θα ξαναπάω. Όταν κατέβαινα από το γλιστερό μονοπάτι, «έσωσα» τους φίλους μου από πολλαπλά πεσίματα. Δεν θα ξεχάσω από αυτή την εκδρομή το Σήψη, που ανεβοκατέβαινε τα λοφάκια και τον κυνηγούσαν οι συνοδοί, το Βαγγέλη, που πήγε να πέσει από ένα βράχο ενός μέτρου και τελικά έπεσε πάνω μου, και, φυσικά, τη Θεοδώρα που κάθε πέντε λεπτά φώναζε «βοήθεια».

Μίνως Χρυσάκης

Κατά τη γνώμη μου, η πεζοπορία ήταν μια εξάισια εμπειρία. Γνωρίσαμε καινούργια μέρη. Φυσικά και θα ήθελα να ξαναπάω, ακόμα και αν ξέρω ότι θα είμαι κυριολεκτικά διαλυμένη από τους πόνους μετά.

Μαριέσα Καρκανάκη

... Στο Βρωμονερό, το κρύο μάς κυρίεψε, αλλά το εκκλησάκι στάθηκε αντάξιο της ζεστασιάς του.

Ιερώνυμος Κωνιός

Αξέχαστη η εμπειρία. Το περπάτημα που κάναμε δεν το έχω κάνει ποτέ. Όταν σταματήσαμε το μεσημέρι, για να φάμε, τα φαγητά ήταν παγωμένα, ακόμα και οι τσίχλες.

Κλαούντια Αθητάκη

Τα παιδιά ευχαριστήθηκαν περπάτημα. Τα παιχνίδια είχαν πολλή πλάκα και γνώρισα ένα φίλο.

Τριαντάφυλλος Μπούμπας

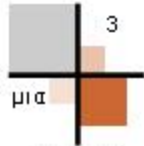
Η πεζοπορία ήταν για μένα κάτι ξεχωριστό, αν και εξαντλητικό. Ήταν μια ξεχωριστή εμπειρία, που σίγουρα δεν πρόκειται να ξαναζήσω.

Αθηνά Μαστοράκη

Σίγουρα, από την εκδρομή αυτή θα μου μείνει το κρύο. Μόνο που το σκέφτομαι, κρυώνω. Με το περπάτημα, όμως, ζεσταθήκαμε όλοι. Κουραστήκαμε, βέβαια, όμως το τοπίο ήταν όμορφο και ξεχνιόμασταν. Ήταν μια εμπειρία που δεν θα τη ζούσα, αν δεν μου δινόταν αυτή η ευκαιρία, γι' αυτό και θα μου μείνει αξέχαστη.

Θεοδώρα Κοκκινίδη

Ξύπνησα πολύ νωρίς. Βιαζόμουν να φύγω από το σπίτι. Και φτάσαμε στο αρχαιολογικό μουσείο με τη μαμά. Μετά από μια σύντομη συζήτηση με τον κ. Ανδριώτη, εκείνη έφυγε. Δεν αργήσαμε να μαζευτούμε όλοι. Η ατμόσφαιρα μέσα στο Λεωφορείο ήταν μαγική. Είχαμε όλοι βρει ένα μέρος, να βολευτούμε. Ήταν ευκαιρία να βρεθούμε με τους φίλους μας και, συγχρόνως, να περάσουμε τέλεια.

Όταν το πούλμαν έφτασε στον προορισμό του, συνειδητοποιήσαμε ότι βρισκόμασταν στη μέση του πουθενά. Αποβιβάστηκαμε και ... παγώσαμε. Κάναμε μάταιες προσπάθειες να ζεσταθούμε, μα μετά από λίγο συνηθίσαμε. Ήμασταν ευάλωτοι στην απότομη αλλαγή της θερμοκρασίας. Αλλά ... μην το παρατραβάμε κιόλας. Η πεζοπορία ξεκίνησε. Κι αν ήσουν ψηλά και μας έβλεπες, θα διέκρινες σκουφάκια κόκκινα και μπλε και μαύρα να περπατούν με σταθερό το βήμα μέσα στις λάσπες. Και, αργότερα, αρχίσαμε να ανεβαίνουμε. Μπήκαμε σε σειρές και συνεργαζόμασταν. Ο 33, ο 34, η 35 και η 36 πάντα μαζί. Ωραίες στιγμές ... Μα δεν κράτησαν για πολύ. Σαν το μήλο της έριδος να έπεσε από τον ουρανό και ένα αναπάντεχο συμβάν μας χώρισε σε δυο κόσμους. Και η ανταγωνιστικότητα, ο εγωισμός αντικατέστησαν τη φιλική και ζεστή ατμόσφαιρα. Και μαύρη μαυρίλα έπεσε.

Καλά, σε γενικές γραμμές καλά περάσαμε. Μα δεν θα ήθελα επανάληψη.

Γεωργιάνα Τσαϊνή

Τη μέρα της εκδρομής, ένιωσα εντελώς διαφορετικά. Ήμουν εγώ και η φύση και δεν με ένοιαζαν οι ψωνές των παιδιών και των δασκάλων. Εκείνη τη μέρα, είδα τα θαύματα της φύσης γύρω μου να με «καλούν» και να θέλουν να ταξιδέψω μαζί τους. Πραγματικά, όπως λένε οι άνθρωποι, η φύση ηρεμεί. Το λέω αυτό, διότι τόσες ώρες περπάτημα δεν με επηρέασαν, αφού η φύση με το πράσινό της με γαλήνευε και με χαλάρωνε.

Αντώνης Μανιός

Δέκα το πρωί. Το Λεωφορείο μάς άφησε σ' ένα ξέφωτο καταβόρινο. Συννεφιά. Ο αέρας ψυσούσε με πολλά μποφώρ. Μόλις κατεβήκαμε, η παγωνιά μάς συμμάζεψε. Ο καθένας συγκεντρώθηκε στον εαυτό του και άρχισε να αμύνεται με κασκόλ, μπουφάν, γάντια.

Λίγο αργότερα, στο πρώτο λιβάδι που ο αέρας λιγότεψε, άρχισαν τα πειράγματα, η ζωντάνια της πορείας, η κίνηση του βλέμματος στο ξάφνιασμα των κορυφών, στη γοητεία του άγριου, στην ηρεμία του τοπίου.

Όλοι μαζί προχωρούμε, με κοινό στόχο και με δεδομένη την ατομική φροντίδα για τα προσωπικά του αντικείμενα ο καθένας. Το νερό υπάρχει με μέτρο. Το φαγητό ατομικό, η προσοχή δεδομένη, γιατί εδώ που βρισκόμαστε δεν πρέπει να πάθουμε κάτι. Αυτοκίνητο δεν έρχεται, κινητό δεν λειτουργεί. Να, λοιπόν, που βρεθήκαμε μόνοι, εμείς και η φύση. Ούτε ραδιόφωνο, ούτε εικόνα τεχνητή, ούτε άγχος μαθημάτων, ούτε εντολές για αντίδραση. Ωστόσο, η βεβαιότητα του βράχου, το δέος της κορυφής, το πράσινο και η λεβεντιά του πρίνου, το ξαφνικό αγριολούλουδο, το άφθονο οξυγόνο, η έλλειψη ρύπανσης αφήνουν τα παιδαγωγικά τους μηνύματα.

Κι αυτή η απόλαυση του απλού φαγητού στο σπάνιο σε ομορφιά τοπίο του «Βρωμονερού» έδωσε άλλη διάσταση στο γεύμα. Η λιτότητα και η φυσικότητα έδωσαν την παρέα και ενίσχυσαν τη φιλία. Τα ομαδικά παιχνίδια, που με περίσσια ζωντάνια συντονίστηκαν με την ελευθερία του περιβάλλοντος, έδειξαν τι μπορεί να συμβεί, όταν λείπει η μηχανική και εμπορική ψυχαγωγία.

Το εκκλησάκι, που κάτσπρο τόνιζε την παρουσία του, επισκέφθηκαν οι περισσότεροι μαθητές από μόνοι τους. Και μεις ευχόμαστε στη ζωή τους ν' ακούνε τη διαπίστωση του Ελύτη: «Για να μη μ' έχει του χεριού της η μοναξιά, νάβρω εκκλησάκι νάμπω να μιλήσω».

Ξεκούραστοι πήραμε το δρόμο της επιστροφής μέσα από το άγριο φαράγγι του Κρουσώνα. Όταν καθίσαμε στα πρόθυρα του μοναστηριού της Αγίας Ειρήνης, τελειώνοντας την πορεία μας, συνοψίσαμε τα ανοίγματα καρδιάς που πετύχαμε στο κρητικό πρόσωπο της ελευθερίας των βουνών μας: Σταθερότητα, βεβαιότητα, αυτοεκτίμηση, φιλία, λιτότητα, άσκηση σώματος και πνεύματος.

Ν. Γ. Κοπιδάκης

Τη **Δευτέρα 17 Οκτωβρίου**, ξεκίνησαν τα εσωτερικά πρωταθλήματα του σχολείου στο μπάσκετ, στο βόλεϊ και στο ποδόσφαιρο. 4

Στα πλαίσια του μαθήματος της φυσικής αγωγής, εκτός από την καθημερινή άσκηση και την εξοικείωση με τον αθλητισμό μέσω ποικίλων κινητικών ερεθισμάτων, αισθανόμαστε την ανάγκη να καλλιεργήσουμε στους μαθητές μας και τα παρακάτω: Τη συνεργασία, την ομαδικότητα, τη μαχητικότητα, την άμιλλα, την προσπάθεια για διάκριση, την επιμονή και τη θέληση.

Γι' αυτό το λόγο, στη διάρκεια των διαλειμμάτων οργανώνουμε, όπως και τα προηγούμενα χρόνια, τα λεγόμενα «εσωτερικά πρωταθλήματα» του Εκπαιδευτηρίου, στο μπάσκετ, στο βόλεϊ και στο ποδόσφαιρο. Τα παιδιά δείχνουν ζωηρό ενδιαφέρον και περιμένουν κάθε χρόνο με ιδιαίτερη λαχτάρα τη διεξαγωγή τους.

Κατά τη διάρκεια των αγώνων, είναι διάχυτος ο νεανικός αγωνιστικός παλμός τόσο των αγωνιζομένων, όσο και των θεατών, του Γυμνασίου αλλά και των παιδιών του Δημοτικού.

Μερικές από τις ομάδες που παίρνουν μέρος είναι (τα ονόματα δόθηκαν από τα ίδια τα παιδιά): «Χλάπα-χλούπα», «Μπαλοφονιάδες», «Τα Λυκόσκυλα», «Καραμπουζοκλήδες», «Μαλλιά κουβάρια», «Τα χαμπάρια», «Καπετάν Κόρακας», «Τσομπανόσκυλα», «Σούρτα-φέρτα» κ. ά.

Την **Πέμπτη 27 Οκτωβρίου**, πραγματοποιήθηκε η σχολική εκδήλωση αφιερωμένη στην επέτειο του «Όχι». Την εκδήλωση παρουσίασαν με επιτυχία οι μαθητές του β1, μαζί με την καθηγήτρια τάξης κ. Ελευθερία Ιατράκη.

Στην ίδια εκδήλωση, απονεμήθηκαν τα βραβεία και οι έπαινοι στους μαθητές που άριστυσαν, κατά τη διάρκεια του περυσινού έτους. Επίσης απονεμήθηκαν και τα διπλώματα της αγγλικής γλώσσας KET, PET και FLYERS.

Ο κ. Γιάννης Κληρονόμος, γ. Γυμναστήρας, απονέμει τα βραβεία στους μαθητές που άριστυσαν, κατά τη διάρκεια της γιορτής της 27ης Οκτωβρίου

28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ: Ημέρα παρέλασης

Τη **Δευτέρα 31 Οκτωβρίου**, στις 7 το απόγευμα, πραγματοποιήθηκε η προγραμματισμένη συνάντηση γονέων της α' Γυμνασίου με την ψυχολόγο κ. Ελένη Χρονιάρη, με την παρουσία του συλλόγου των καθηγητών.

Η κ. Χρονιάρη μίλησε στους παρευρισκόμενους για τα «Χαρακτηριστικά της εφηβείας», παρουσιάζοντας αρχικά ένα γενικό περίγραμμα της ζωής του παιδιού, όπως αυτή εξελίσσεται μέσα στο οικογενειακό και στο σχολικό περιβάλλον. Στη συνέχεια, ανέπτυξε τα χαρακτηριστικά της εφηβικής ηλικίας, μιας ηλικίας σταθμού στη ζωή κάθε ανθρώπου.

Με τρόπο κατανοητό και περιγραφικό απάντησε στις ερωτήσεις και στις ανησυχίες των γονέων. Τα θέματα που προέκυψαν ήταν πολλά, δεν απαντήθηκαν όλα, και, για το λόγο αυτό, θα πραγματοποιηθεί και άλλη συνάντηση.

Ευχή, βέβαια, είναι αυτές τις ομιλίες-συζητήσεις να τις παρακολουθούν όσο περισσότεροι γονείς είναι δυνατόν, γιατί αφορούν τα ίδια τους τα παιδιά και άπτονται της σχολικής επίδοσης.

ΤΙ ΘΕΛΩ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

... Λοιπόν, αυτό που εγώ θέλω από τους μεγάλους (μάλιστα, δεν είμαι η μόνη, αλλά μιλάω εκ μέρους πολλών παιδιών, που δεν μπορούν να εκφραστούν) είναι να έρθουν για μια στιγμή, έστω, στη δική μας θέση. Θα θυμηθούν πώς ένιωθαν και πώς καταπιέζονταν αυτοί στη δική μας ηλικία. Αν καταφέρουν και νιώσουν ξανά λίγο έφηβοι, θα δουν ότι αυτό που δεν ήθελαν αυτοί τότε δεν θέλουμε κι εμείς σήμερα. Με λίγη προσπάθεια, να γίνουμε φίλοι και να μιλάμε πιο πολύ. Θα βγουν σίγουρα κερδισμένοι.

Να μην κριτικάρουν συνέχεια, σαν μεγάλοι, τις πράξεις μας, αλλά να μιλήσουν σαν παιδιά! Με αυτό τον τρόπο θα τους εμπιστευόμαστε πιο πολύ (σαν καλούς φίλους) και δεν θα τους κρύβουμε τίποτα. Θα ξέρουν τα πάντα για μας, αρκεί να μιλήσουν μαζί μας και να μας καταλάβουν.

Έχουμε ήδη αρκετές δυσκολίες και, αν λύσουμε την κυριότερη-τη σχέση μας με τους γονείς μας, θα ωριμάσουμε πιο γρήγορα και, σίγουρα, θα αφήσουμε τον εαυτό μας πιο ελεύθερο.

Έλλη Χρονιάρη, α΄

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΥΚΛΟ ΤΗΣ ΒΙΩΜΑΤΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

Μα γιατί ξεχνάμε να είμαστε παιδιά; Παρατηρώντας ένα σχολείο, κατά την ώρα της λειτουργίας του, θα δούμε την παιδικότητα σε όλο της το μεγαλείο. Αξίζει.

Πώς νιώθει ένα παιδί, όταν κάνει λάθος; Άσχημα; μια απλή, συνοπτική και περιεκτική λέξη. Ένας μεγάλος θα το χαρακτήριζε με χίλια διαφορετικά επίθετα, που είναι σωστά, μα είναι απλώς πολλά.

Τα παιδιά την αποφεύγουν αυτή τη φλυαρία, όσο μπορούν, μα, όσο μεγαλώνουν, είναι αναπόφευκτο. Όλοι πρέπει να νιώσουμε και να εφαρμόσουμε αυτή την παιδική απλότητα για μια ανανεωμένη καθημερινότητα. Δεν ξεχνιέται η εικόνα ενός παιδιού που παίζει. Παθιάζεται για το σκοπό και κατά 99% τον πετυχαίνει πάντα. Αλλά οι μεγάλοι ... Δεν παθιάζονται για το σκοπό τους, μα απλώς προσπαθούν να πετύχουν, γιατί πιέζονται να τον πετύχουν. Αυτό όμως έχει διαφορά!

Πάντως, ό,τι και να γίνει, ένα παιδί θα είναι περήφανο για τη συμβολή του στο αποτέλεσμα. Όχι κι ένας μεγάλος ... Τα παιδιά, ακούραστα, ζουν την καθημερινότητα με τα παρελκόμενά της, Δηλαδή, χαρές, συγκινήσεις, λύπες και όλα τα συναισθήματα γενικώς.

Τα παιδιά θέλουν να μεγαλώσουν, γενικώς, νομίζοντας πως θα ζήσουν πιο πολλά· οι μεγάλοι το ακριβώς αντίθετο.

* * *

Αναρωτήθηκε ποτέ κανείς για το πόσα θέλουμε στη ζωή αυτή και το πόσα έχουμε;

Λοιπόν, δεν μπορούμε να τα έχουμε και όλα. Ζητώντας αυτό το «κάτι» παραπάνω, το παίρνουμε με δόσεις ευχαρίστησης που ενισχύονται με τις αποτυχίες και τις δυστυχίες. Και συνεχώς αγνοούμε την αρνητική πλευρά των πραγμάτων προσπαθώντας να την αφανίσουμε μέσα στη χαρά και στο θρίψιμο. Γι' αυτό ποτέ δεν μετρήθηκε η αποτυχία. Όμως, θα έπρεπε, γιατί πολλές αποτυχίες συγκροτούν μια μεγαλύτερη χαρά που προσπαθεί να βγει από μέσα μας, αποφεύγοντας τα «όχι», τα «μη» και όλα τα δυσάρεστα.

Βαγγέλης Λασηθιωτάκης, β2 .

Νέο ταξίδι. Στη θάλασσα. Παρέα με τους γλάρους του πελάγους. Μια στιγμή αρκεί, για να ξεκινήσει το όνειρο. Το καίκι σταματά και σε αφήνει σε ένα νησί. Ο αέρας σου μπερδεύει τα μαλλιά. Στα πόδια χύνεται ένα απέραντο γαλάζιο. Η θάλασσα. Κάποιες ώρες σου ξυπνάει αναμνήσεις. Άλλες φορές νομίζεις ότι είναι ένας καλός σου φίλος, που του λες τα μυστικά σου. Και σου φέρσει αυτό. Και παίρνεις δύναμη ... και συνεχίζεις ...

Κατερίνα Μπαλαλή, α΄

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

- 26 Οκτωβρίου 1912 : Απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης .
- 28 Οκτωβρίου 1940 : Επέτειος του «Όχι».
- 12 Οκτωβρίου 1944 : Η απελευθέρωση της Αθήνας από τη γερμανική κατοχή.

Πώς νιώθω όταν γράφω ξαφνικό διαγώνισμα;

Νιώθω να χάνω τη γη κάτω απ' τα πόδια μου. Με λούζει κρύος ιδρώτας και με πιάνει σύγκρουση. Σαν να μου έχει ανέβει ο πυρετός στους 50 βαθμούς. Ακόμα και τέλεια να ξέρω το μάθημα, το εγκεφαλικό δεν το γλιτώνω. Θολώνει η όρασή μου και διαλύεται το μυαλό μου και είμαι έτοιμη να κλάψω.

Μαριλή Μηλολιδάκη, γ2

Στην αρχή τα ξεχνάω όλα. Όταν δω τα θέματα και δω ότι τα ξέρω, τότε αρχίζω και γράφω. Όταν δεν τα ξέρω, λέω στον καθηγητή ότι είναι δύσκολα και δεν το γράφω. Και μετά στενοχωριέμαι και χαλάει η μέρα μου. Και όταν τα παίρνουμε πίσω και βλέπω την κόλλα άδεια είμαι έτοιμη να βάλω τα κλάματα. Αν έχω γράψει καλά, χαίρομαι και δεν με ενδιαφέρει τίποτα.

Ελίζα Σκουλούδη, γ2

Γενικά τα ξαφνικά-και όχι μόνο- διαγώνισμα δεν αρέσουν σε κανένα και γω δεν είμαι η εξαίρεση.

Μίλτος Μαφαγκάκης, γ2

Όταν μου βάζουν ξαφνικό διαγώνισμα τσαντίζομαι αφάνταστα. Το θεωρώ γελοίο. Νιώθω σαν να προσπαθούν να με εκδικηθούν για κάτι. Όλοι οι καθηγητές νομίζουν πως με ένα διαγώνισμα θα μάθουμε, ενώ το μόνο που καταφέρνουν είναι να μη θέλουμε να ξανακάνουμε μάθημα μαζί τους και να μην τους συμπασθούμε.

Ηρώ Καραγιάννη, γ2

Όταν οι αγαπημένοι μας καθηγητές μας κάνουν διαγώνισμα τα συναισθήματα είναι ανάμικτα. Μια τους μισούμε, την άλλη τους μισούμε, την άλλη τους μισούμε και σε ακραίες περιπτώσεις (όπως αυτή του κ. Α.) καταφιόμαστε αυτόν που είναι η αιτία για το διαγώνισμα, δηλαδή τον Πέτρο. Εύχομαι κανένα παιδί να μη νιώσει μέσα του το συναίσθημα που νιώθεις όταν είσαι αδιάβαστος, αν και αυτό είναι αναπόφευκτο.

Βασίλης Πουλιανάκης, γ2

Όταν γράφω τσαντίζομαι πάρα πολύ, εκτός κι αν είμαι πολύ καλά διαβασμένη και δεν τσαντίζομαι τόσο. Αλλά ανάβουν τα λαμπάκια μου, εξοργίζομαι και τσαντίζομαι αφάνταστα!!!!

Επίσης τσαντίζομαι πιο πολύ όταν εμείς γράφουμε και το άλλο τμήμα δεν γράφει.

Νεφέλη Παπαδάκη, γ2

Αυτό που αισθάνομαι ποικίλει. Παραδείγματος χάριν αν μας κάνει ο κ. Φεργαδάκης ένα τεστάκι παθαίνω κυριολεκτικά σοκ. Γιατί; Γιατί απλούστατα δεν τα πάω καλά με τα μαθηματικά. Άντε να κάτσω να σκεφτώ τη θεωρία και τους αριθμούς που είναι ένα μπάχαλο στο μυαλό μου. Ο Θεός βοηθός κι η Παναγιά μαζί μου. Μια επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος είναι αυτό που χρειάζομαι.

Ματίνα Μπούμπα, γ2

Με πλημμυρίζει ένα αίσθημα πανικού, όπως και όλους βέβαια τους συμμαθητές μου. Έπειτα συνειδητοποιώ ότι έχω διαβάσει και δεν με νοιάζει τίποτα. Αισθάνομαι σαν να λύνω ένα σταυρόλεξο ή γενικά σαν να έχω κάτι για να περνά η ώρα.

Όταν όμως δεν έχω διαβάσει αγχώνομαι και προσπαθώ να γράφω όσα περισσότερα μου βγαίνουν για να μη φανώ αδιάβαστος.

Πέτρος Τζανάκης-Παπαδάκης, γ2